

Per blev siddende med Brevet i Haanden; det varede lidt, inden det gik op for ham, at han var bleven holdt for Nar. Saa lagde han det stille bort. Han kunde ikke engang rigtig harmes paa Obersten. Som man raabte i Skoven, fik man Svar. Han anklagede blot sig selv, der for at skaane sin Stolthed havde villet skubbe en anden frem i sit Sted. Javist var det ikke behageligt at skulle gaa til en fremmed Mand og bede om Penge. For ham, der havde drømt om at blive sine Medmenneskers Herre og Betvinger, var det ligefrem en grim Historie at maatte begynde at betle. Men det var kun Løn som forskyldt. Gud lod sig ikke spotte! Han havde ikke villet spare ham for denne ydmygende Tiggergang. Fuld Bod skulde der ogsaa paa dette Punkt gives for Fortidens Forsyndelser.

Etatsraad Erichsen havde sit Kontor ved Højbroplads, paa en Førstesal i en af de store Hjørneejendomme, der vendte ud mod Kanalen. Per gik nogen Tid frem og tilbage nede i Porten for endnu engang at besinde sig paa, hvormed han skulde indlede, og hvad han i det hele skulde sige. Ogsaa oppe paa Trappen tøvede han et Øjeblik. Inde i en halvmørk Sal, hvis ene Hjørne var afskaaret med en Skranke, sad en Snes Mennesker og skrev ved store Dobbelpulte. En ung Mand kom hen til ham og spurgte, hvad han ønskede. Per bad om at faa Etatsraaden i Tale.

Kontoristen maalte ham forundret.

Etatsraaden var ikke hjemme, sagde han. Etatsraaden var i Udlandet og kom ikke hjem før om et Par Maaneder. Om det ikke var noget, han kunde afgøre —?

Per havde allerede vendt sig mod Døren. For ikke at blive nødt til at sige sit Navn skyndte han sig bort uden Forklaring.

Da han igen stod nede i Porten, spurgte han sig selv: Hvad nu? Foran ham laa det brogede Frugt- og Blomstertorv i et kraftigt Septembersolskin. Storkysede Amagerkoner bredte sig mellem deres Kurve og raabte Købere an. Gartnerne holdt der i lange Rækker med deres Vogne, og Handelen gik livlig under Snakken og Kævlens og Tingen. Midt i al denne høstlige Overflod blev Per overfaldet af en Angst, som hidtil aldrig rigtig havde kunnet faa Tag i ham. — Angsten, ikke for Sjælens men for